

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **T. P.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Němečkem, advokátem se sídlem Šumperk, Blahoslavova 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 23.6.2014, č.j. MSK 64474/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 22.7.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2014, č.j. MSK 64474/2014 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov ze dne 26.3.2014 č.j. MURY 8560/2014 ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a nároku na náhradu škody, se kterým se k řízení připojil pan J. J. Žalovaný, že napadené rozhodnutí změnil tak, že stávající výrok

II. o náhradě škody nahradil výrokem – ve smyslu ust. § 70 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se J. J., nar. X, bytem R., H. 620/15, s nárokem na náhradu škody způsobené dopravní nehodou na osobním motorovém vozidle tov. zn. Peugeot 308 SW rz X, v celkové výši 3.430,- Kč, odkazuje na soud a ve zbytku napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Žalobce uvedl, že již v odvolání namítal, že předjíždění nákladní soupravy započal dostatečně brzy v místě, kde měl rozhled na takovou vzdálenost, která je nezbytně nutná k bezpečnému předjetí. Poté, co ale předjíždění započal, řidič nákladní soupravy zrychlil a vozidlem najížděl přes středovou čáru, čímž mu v předjíždění bránil. Z tohoto důvodu (zrychlení předjížděného vozidla) musel při předjíždění ještě více zrychlit a ujet delší dráhu, než byla při započetí předjíždění při původní rychlosti nákladní soupravy předpokladatelná. V okamžiku, kdy již předjíždění započal a následně zvýšil rychlost vozu na rychlost nutnou k předjetí před ním jedoucího vozidla, dostal se do bodu, kdy bezprostředně přicházela levotočivá zatáčka, za níž neviděl. Měl na výběr buď prudce šlápnout na brzdu anebo ještě více zrychlit a zatáčku projet. Rychlé zabrzdění a vrácení se za předjížděný tahač vyloučil sám žalovaný jako technicky nemožné a z důvodu povětrnostních podmínek i nevhodné. Nezbyvalo tedy než předjíždění dokončit. V tu chvíli však v protisměru ze zatáčky vyjelo vozidlo Peugeot. Na základě vznesených námitek proti verzi skutkového děje předestřené správním orgánem, které zakládají pochybnosti o správnosti závěru správního orgánu, je povinností správního orgánu tyto pochybnosti odstranit. Ve vztahu k právní kvalifikaci jeho jednání se měl správní orgán zabývat otázkami, v jakém okamžiku, v jakém místě a s jakými výhledovými poměry žalobce zahájil předjíždění, jaká byla vzdálenost mezi místem zahájení předjíždění a místem střetu, jaká byla délka předjížděné nákladní soupravy, jakou rychlostí jela nákladní souprava v okamžiku, kdy zahájil předjíždění, na jakou rychlost zvýšil jízdu řidič nákladní soupravy v průběhu předjíždění, zda by za rychlosti, kterou měla předjížděná souprava v okamžiku započetí předjíždění, dokončil žalobce předjíždění v místě, než začne značení podélná čára souvislá. Těmito otázkami se však správní orgán nezabýval.

Žalobce dále namítal, že v napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, v jakém místě žalobce předjíždění zahájil. Místo zahájení předjíždění a výhledové poměry v něm jsou v rámci řízení přitom klíčové, a to i v souvislosti se závěrem správního orgánu o nemožnosti zařadit se zpět za jízdní soupravu, a tedy nutnosti dokončit předjíždění i v místě, kdy již nebyly rozhledové podmínky k bezpečnému předjetí. Další z výše uvedených otázek jsou pak klíčové k prokázání zavinění žalobce (a vyloučení zavinění řidiče předjížděného vozidla) za stav, kdy se dostal při předjíždění do bodu, ve kterém nebyl rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí. Z výše uvedeného vyplývá, že závěr učinil správní orgán pouze na základě svého, objektivními důkazy nepodloženého, subjektivního odhadu, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalobce dále uvedl, že výrok napadeného rozhodnutí je vadný také v části týkající se způsobené škody. Je-li ve výroku stanovena škoda odhadem, osobou bez odborných znalostí a v odůvodnění rozhodnutí není uvedeno, z čeho (z jakého důkazu) tento odhad vyplývá, jakými úvahami se správní orgán řídil při posuzování případného důkazu, není výrok určitý a rozhodnutí není přezkoumatelné. Otázka výše škody nebyla vůbec předmětem dokazování. Takovýto výrok je pak nezákonný.

Žalobce dále namítal, že již v odvolání vyjádřil pochybnost o původu videozáznamu, neboť poškozeným panem J. nebyl videozáznam autorizován, nebyly zjištěny žádné podrobnosti o způsobu zajištění tohoto důkazu přes to, že údaje na kamerovém záznamu, týkající se data a času, neodpovídají reálné časové době nehody. Správní orgány se spokojily s ničím nepodloženou dedukcí, že poškozený pan J. J. nemusí umět ovládat nastavení data a času. Přes námitku nevěrohodnosti tohoto důkazu se správní orgán ani nepokusil uvedené nedostatky v řízení odstranit (např. výsledkem poškozeného J.) a spokojil se s konstatováním, že při sledování videozáznamu nelze nabýt dojmu, že by kterákoliv jeho část musela být upravována, potlačována nebo neodpovídala realitě.

Další námitka žalobce spočívala v tom, že popis skutku v obvinění je rozdílný od popisu skutku v rozhodnutí, jímž byl uznán vinným z přestupku. V rozhodnutí ze dne 26.3.2014 se správní orgán I. stupně s touto skutečností nijak nevypořádal a dostatečně ji neodůvodnil. Vysvětlení žalovaného považuje za zmatečné a nepřezkoumatelné, ne-li přesahující jeho pravomoci a zasahující do práv žalobce, protože je vykládáno tak, že vlastně bylo změněno ve prospěch žalobce, protože došlo k vypuštění části porušení zákona, což bylo ve prospěch žalobce a zůstalo jen porušení § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, v němž se uvádí: „Řidič nesmí předjíždět, nemá-li před sebou rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí“. Žalobce uvedl, že předjíždět počal v místě, kde v každém případě tuto podmínku splňoval, protože měl dohled na dostatečnou vzdálenost. Jen shodou okolností a zaviněním řidiče předjížděného vozidla došlo k tomu, že se situace vyvinula jinak.

Ohledně videozáznamu žalobce dále namítal, že osvětlení pravosti a časové souvislosti tohoto záznamu nepřísluší správnímu orgánu, stejně tak ani hodnocení případného nezasahování do záznamu, neboť by to měl učinit znalec z příslušného oboru.

Žalovaný se postavil do role znalce z oboru silniční dopravy tím, že při vyhodnocení záznamu konstatuje, že ten vyvrací spekulace o nepřiměřené jízdě řidiče J. s odůvodněním, že je zřejmé, že řidič J. ovládá vozidlo velmi plynule, technicky správně projíždí směrovými oblouky a konečně i zcela pohotově reaguje na vzniklou situaci. Žalobce má za to, že tyto argumenty nemohou v žádném případě obstát, protože plynulost ovládání vozidla a správné projíždění směrovými oblouky v žádném případě nemůže odpovědět na otázku přiměřenosti či nepřiměřenosti rychlosti jízdy.

Žalobce dále uvedl, že konstatování žalovaného, že videozáznam je prokazatelně v souladu s dalšími důkazy, je založeno na jeho domněnce, protože sám videozáznam nezaznamenává celou situaci předcházející dopravní nehodě, ale až situaci těsně před samotným střetem. Nelze z něj vyčíst, co se dělo před samotnou zatáčkou, jak probíhalo předjíždění, jaký byl způsob jízdy předjížděného vozidla, zda žalobci toto vozidlo prokazatelně nebránilo v předjetí apod. Co se týká vzdáleností, které policisté vyměřili, pak tyto správní orgán I. stupně do rozhodnutí jen vypsál, ale již neuvedl své právní uvážení, jak tyto míry přispěly k jeho rozhodnutí, že se předmětného přestupku dopustil. Jednotlivé míry, bez toho aniž by byla známa rychlost jednotlivých vozidel, nemají žádnou vypovídací hodnotu. Taktéž konstatování žalovaného týkající se jízdní soupravy řízené V. a jeho zrychlování, s odkazem na záznam, kdy se žalobce měl

údajně nacházet za jízdní soupravou a bylo tak nemožné, aby souprava zrychlovala tak, že mu znemožnila předjetí, je jen pouhou konstrukcí a spekulací odvolacího správního orgánu bez toho, že by své tvrzení podložil nějakým relevantním důkazem. Žalobce stále tvrdí, že souprava počala zrychlovat a on tak byl donucen přeřadit na nižší stupeň, kdy omylem zařadil stupeň vyšší, jak již uvedl v odvolání. Tato pochybnost by byla lehce odstranitelná, pokud by správní orgány provedly dokazování v souladu se zákonem a nespokojily se jen s nějakým nic nevypovídajícím záznamem. V tomto případě přicházel v úvahu výslech řidiče V. a zjištění, zda vozidlo bylo naloženo, zajistit záznam z tachografu vozidla, kde je zaznamenána i rychlost a další skutečnosti, např. zda nedošlo k překročení doby řízení apod., což prvoinstanční orgán neučinil a žalovaný toto pochybení také nijak nezhojil. Žalobce uvedl, že nebylo jeho povinností navrhnout jednotlivé důkazy, ale bylo povinností správního orgánu postavit věc najisto tak, aby nebyly žádné pochybnosti. Argumentace žalovaného, že žalobce po celou dobu řízení nic nenamítal, a proto nebyl důvod provádět další dokazování, v žádném případě neobstojí. Správní orgán má povinnost mu celé jednání prokázat, což se v tomto případě nestalo. Správní orgán I. stupně v rozporu s § 3 správního řádu zjišťoval pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k jednotlivým žalobním námitkám především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvádí-li v části II. žaloby žalobce, že sám žalovaný vyloučil rychlé zabrzdění žalobcem a vrácení se za předjížděný tahač jako technicky nemožné, považuje žalovaný za nutné uvést tuto námitku na pravou míru, neboť je založena na vytržení věty z kontextu. V napadeném rozhodnutí (str. 18 odst. 2) žalovaný vyložil, že povinnost nepředjíždět zahrnuje povinnost v zahájeném předjíždění nepokračovat a že žalobce měl a mohl předjížděcí manévry přerušit. Žalobci dal za pravdu pouze potud, že rychlost jízdy měla být snížena nikoli prudkým sešlápnutím brzdového pedálu, nýbrž bezpečným zpomalením s ohledem na panující podmínky.

K námitce žalobce k části výroku o vině, který obsahuje odhad škody způsobené na vozidlech zúčastněných na dopravní nehodě, žalovaný uvedl, že výrok o náhradě škody byl žalovaným změněn tak, že poškozený se s nárokem na náhradu škody odkazuje na soud. Odhad škody ve výroku o vině pak nepochybně nezavazuje soud v případném občanskoprávním řízení o náhradu škody. Ten je vázán pouze rozhodnutím o tom, že byl spáchán přestupek a kdo za jeho spáchání odpovídá. Vyjádření výše způsobené škody ve výroku o vině je skutečně pouhým odhadem a v daném případě nemá vliv na právní kvalifikaci skutku, neboť způsobení škody není znakem skutkové podstaty daného přestupku. Skutečnost, že přestupkem žalobce byla způsobena škoda, je nicméně důležitou okolností přestupku, a jako taková byla zahrnuta do skutkové věty výroku rozhodnutí. Při ukládání sankce pak byla hodnocena jako okolnost přitěžující, neboť jednání žalobce je nutno hodnotit jako závažnější ve srovnání s obdobným jednáním, kterým by škoda způsobena nebyla. Nepřiměřenost sankcí však žalobce nenamítá.

Zúžení obvinění spočívající v tom, že žalobci není nadále kladeno za vinu porušení povinností podle § 17 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu a ve vypuštění části textu skutkové věty, skutečně bylo ve prospěch žalobce, který tím nemohl být nijak zkrácen na svých právech. Žalovaný trvá na tom, že totožnost skutku byla zachována.

Co se týče hodnocení důkazu v podobě videozáznamu, žalovaný předně odkázal na § 56 správního řádu. Ten předpokládá možnost určitých odborných znalostí oprávněných úředních osob. Žalovanému pak po opakovaném zhlédnutí videozáznamu nezbylo než konstatovat, že vyjma neodpovídajícího času nevykazuje videozáznam jedinou reálnou skutečnost, která by odůvodňovala jeho zkoumání znalcem za účelem prověření jeho pravosti. Prosté zobrazování záznamu s využitím výpočetní techniky v moderní době není podle žalovaného úkonem, který by příslušel výlučně znalci. Při vlastním sledování záznamu žalovaný toliko popisoval události, které byly nahrávacím zařízením zachyceny, přičemž záměrně použil čas odpovídající běhu záznamu, který si lze podstatně precizněji vyhledat. Žalovaný se přitom dopustil chyby v psaní. Na str. 15 rozhodnutí v pátém řádku je chybně uvedeno „odpovídá času 7:35:56 hod. na záznamu“ namísto správného „odpovídá času 07:39:56 hod. na záznamu“, jak uvádí žalobce. Shlédnutím videozáznamu lze tuto časovou posloupnost jednoduše ověřit. Ohledně jízdy poškozeného J.J. žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že videozáznam nenasvědčuje jakkoliv agresivní jízdě jmenovaného, a že rychlost jízdy tohoto řidiče nemá žádnou souvislost s okamžikem zahájení předjíždění žalobcem ani s jeho průběhem, na čemž trvá.

K námitce žalobce, že poškozený nebyl jako účastník řízení vyrozuměn o konání v pořadí druhého ústního jednání, a že touto námitkou se žalovaný nezabýval, žalovaný zdůraznil, že k této odvolací námitce se v napadeném rozhodnutí na str. 10 a 11 vyjádřil tak, že se jedná o vadu, která však nemohla mít za následek zkrácení práv žalobce jako obviněného z přestupku.

Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů § 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba ze dne 22.7.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci 10.7.2014.

Ze správních spisů žalovaného a Městského úřadu Rýmařov zjistil krajský soud následující skutečnosti. Doručením oznámení o zahájení řízení žalobci dne 21.10.2013, v němž byl žalobce současně předvolán k ústnímu jednání na den 30.10.2013, bylo zahájeno přestupkové řízení, přičemž žalobce byl obviněn, že dne 12.9.2013 v 16:10 hod., v katastru obce Stará Ves, na silnici I/11 v 190,617 km, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, rz X, jedoucí ve směru k hranici okresu Šumperk, měl spáchat přestupek a svým jednáním zavinit dopravní nehodu, a to tak, že na rovném přehledném úseku silnice zakončeném prudkou levotočivou zatáčkou, začal předjíždět nákladní soupravu tahače tov. zn. Volvo, rz X s návěsem tov. zn. Panav, rz X, kterou řídil P.V., i když neměl rozhled na vzdálenost, jaká je nutná pro bezpečné předjetí, neboť toto předjetí nedokončil před uvedenou levotočivou zatáčkou. V této zatáčce se nacházel stále ještě vedle předjížděného tahače a proti němu jelo ve směru

od Hranice, okr. Šumperk osobní motorové vozidlo tov. zn. Peugeot 308 SW, rz X, řízené J. J. Na vzniklou situaci měl žalobce reagovat najetím pravé boční části vozidla do levé přední části tahače, čímž odvrátil čelní střet s Peugeotem, se kterým se při střetu srazili levými zpětnými zrcátky. Ke zranění osob nedošlo, na vozidle Škoda vznikla škoda ve výši cca 25.000,- Kč, na tahači ve výši cca 110.000,- Kč a na Peugeotu ve výši cca 10.000,- Kč. Tímto jednáním měl porušit § 17 odst. 5 písm. a), c) zákona č. 361/2000 Sb., čímž se měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb. U jednání dne 30.10.2013, konaného v nepřítomnosti žalobce, správní orgán provedl důkaz listinami, a to protokolem o nehodě v silničním provozu ze dne 12.9.2013, včetně plánu a fotodokumentace a fakturou předloženou poškozeným J.J. Poté, co správní orgán I. stupně vydal první rozhodnutí o přestupku v této věci dne 30.10.2013, které bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 16.1.2014 č.j. MSK 175648/2013, zrušeno a věc byla městskému úřadu vrácena k novému projednání, předvolal správní orgán žalobce k ústnímu jednání dne 19.3.2014. K tomuto ústnímu jednání se žalobce dostavil, po sdělení předmětu řízení a po poučení dle § 38 správního řádu a § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, uvedl, že poučení plně porozuměl. Žalobci byl předestřen dosavadní obsah správního spisu a byl proveden důkaz kamerovým záznamem ze dne 12.9.2013 z motorového vozidla zn. Peugeot 308 SW rz X, řízeného J. J. Žalobce se poté vyjádřil tak, že ke kamerovému záznamu nemá co uvést. Z protokolu vyplývá, že žalobce návrhy na doplnění dokazování neměl. Správní orgán mu sdělil, že důkazní řízení je ukončeno a ve věci bude vydáno rozhodnutí.

Dne 26.3.2014 Městský úřad Rýmařov rozhodnutím č.j. MURY 8560/2014 uznal žalobce vinným tím, že dne 12.9.2013 v 16:10 hod., v katastru obce Stará Ves, na silnici I/11, v 190,617 km, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, rz X, jedoucí ve směru k hranici okresu Šumperk, předjížděl nákladní soupravu tahače tov. zn. Volvo, rz X s návěsem tov. zn. Panav, rz X, kterou řídil P. V., i když neměl rozhled na vzdálenost, která je nutná pro bezpečné předjetí a tímto svým jednáním zavinil dopravní nehodu s protijedoucím osobním motorovým vozidlem tov. zn. Peugeot 308 SW, rz X, řízené J. J. a předjížděným tahačem tov. zn. Volvo. Ke zranění osob nedošlo. Na vozidle Škoda vznikla škoda ve výši cca 25.000,- Kč, na tahači ve výši cca 110.000,- Kč a na Peugeotu ve výši 3.430,- Kč. Pro tento skutek byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., neboť svým jednáním porušil ust. § 17 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobci byla uložena pokuta v částce 6.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí a dále mu byla uložena povinnost zaplatit poškozenému J. J. náhradu škody způsobené dopravní nehodou na jeho motorovém vozidle v celkové výši 3.430,- Kč s lhůtou splatnosti do 30ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí na označený účet a povinnost zaplatit paušální částku 1.000,- Kč náklady řízení. Správní orgán I. stupně vycházel jednak z úředních záznamů o podání vysvětlení účastníky nehody – žalobce, řidiče tahače P. V. a řidiče vozidla zn. Peugeot J. J. a spolujezdkyně žalobce, v němž se tyto shodli, že žalobce se při předjíždění tahače dostal vedle něj až v levotočivé zatáčce, v místech, kde již byla na silnici podélná čára souvislá a v ten moment již bylo v protisměru jedoucí vozidlo Peugeot, proto žalobce najel více vpravo a narazil do kabiny tahače a přesto se střetl levými zpětnými vnějšími zrcátky s protijedoucím vozidlem zn. Peugeot, potom dokončil předjíždění a zastavil na přímém úseku silnice. Správní orgán I. stupně konstatoval, že nicméně toto neodpovídá zcela videozáznamu z vozidla poškozeného J., kdy v čase záznamu 7:39:57 hod. je poprvé vidět již vozidlo řízené žalobcem v zatáčce, kde je

silnice rozdělena podélnou čarou souvislou a je teprve jeho přední částí na úrovni zadní části návěsu, nikoli kabiny tahače. Dle názoru správního orgánu I. stupně tento záznam prokazuje, že ke střetu zúčastněných vozidel došlo za 2 sekundy, tedy že nebylo technicky možné, při uvažované obecné reakční době řidiče nejméně 1 sekunda, aby žalobce přibrzdil a vrátil se za předjížděný tahač s návěsem, a proto mu již nebylo kladeno za vinu porušení § 17 odst. 5 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce však měl přerušit započaté předjíždění ještě před touto zatáčkou, neboť v těsné blízkosti před ní nebyl ještě ani přední částí svého vozidla na úrovni zadní části návěsu a musel tedy vědět, že zamýšlené předjetí nemůže stihnout provést na úseku silnice, na kterou měl rozhled, tedy na přímém úseku před uvedenou zatáčkou. Správní orgán dále činil zjištění z fotografií č. 1 – 6, z nichž je zřejmá dopravní situace z pohledu žalobce a k níž uvedl, že se jedná o rovný přehledný úsek v mírném stoupání, který je zakončen levotočivou zatáčkou, jejíž konec není vidět, jelikož tomu brání vzrostlá vegetace. Na tuto zatáčku upozorňuje svislá dopravní značka – zatáčka vlevo „Ab a 1B“ (foto číslo 1) a směrový oblouk „Z3“ (foto číslo 2 – 5). Z protokolu o nehodě zjistil, že v něm je dopravní situace popsána tak, že jde o úsek silnice I/11 mezi obcí Stará Ves a hranicí okresu, kdy jde o přehledný přímý úsek silnice, který je zakončen nepřehlednou levotočivou zatáčkou. Po obou stranách silnice je vzrostlý porost (keře, stromy). 450 metrů před výchozím bodem měření, ve směru do Staré Vsi, kterým je geodetický bod umístěn za místem nehody, směrem k hranici okresu jsou jízdní poloviny, které jsou shodně široké 3,4 metrů, odděleny podélnou čarou přerušovanou „V2b“. Od tohoto místa dále, tedy blíže k výchozímu bodu měření, je toto značení doplněno o předběžné šipky „V9b“. Ve vzdálenosti 427 metrů před výchozím bodem měření je za pravým okrajem silnice umístěna svislá dopravní značka – zatáčka vlevo „A1B“ a 330 metrů před výchozím bodem měření jsou jízdní poloviny odděleny již pouze podélnou čarou souvislou „V1A“. Tento počátek podélné čáry souvislé zhruba vymezuje počátek zakřivení levotočivé zatáčky. Tato podélná souvislá čára pak pokračuje celou zatáčkou a končí na následném přímém úseku silnice ve vzdálenosti 159 metrů před výchozím bodem měření. Správní orgán I. stupně uvedl, že v návaznosti na popis stop v tomto protokolu, a to konkrétně stopy č. 4, která byla shodně všemi zúčastněnými řidiči označena jako místo, kde došlo ke střetu, a jež se nachází 215 metrů před výchozím bodem měření, v ohybu zatáčky, je zřejmé, že žalobce věděl, že pokud předjíždění nedokončí nejpozději než začne podélná čára souvislá, na níž byl upozorněn předběžnými šípkami již 240 metrů před střetem a 122 metrů před začátkem podélné čáry souvislé a bude dále pokračovat v předjíždění, poruší ust. § 17 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., neboť nebude mít kvůli uvedené levotočivé zatáčce dostatečný rozhled k bezpečnému předjetí. Správní orgán I. stupně považoval za nejpřesvědčivější důkaz v podobě předmětného videozáznamu, z něhož je zřejmé, kde došlo k uvedenému předjíždění i střetu zúčastněných vozidel a kterými částmi vozidel a učinil závěr, že tento důkaz je v souladu s ostatními provedenými důkazy.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 23.6.2014 č.j. MSK 64474/2014. Výrokem I. rozhodnutí správního orgánu změnil tak, že stávající výrok ad. II. o náhradě škody se nahrazuje výrokem: „Ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, se J. J., nar. X, bytem R., H., s nárokem na náhradu škody způsobené dopravní nehodou na osobním motorovém vozidle tov. zn. Peugeot 308 SW rz X, v celkové výši 3.430,- Kč, odkazuje na soud. Výrokem II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku potvrdil a odvolání zamítl“.

K odvolací námitce žalobce o porušení jeho práv v důsledku změny skutku, která je i žalobní námitkou, žalovaný konstatoval, že žalobce krácen na právech nebyl. Ačkoliv je v odvolání namítám rozdílný popis skutkové věty, je dle žalovaného ze srovnání citací písemností oznámení o zahájení řízení výroku I. napadeného rozhodnutí provedených v odvolání zřejmé, že žalobci není napadeným rozhodnutím kladen za vinu jiný skutek, než ze kterého byl na počátku řízení obviněn. Bez ohledu na větné pořadí se jedná stále o totéž jednání, žalobce nebyl rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným z jednání, k němuž by se předtím nemohl vyjádřit, tedy uplatňovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky ve smyslu § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Skutečnost, že správní orgán I. stupně z popisu skutku v rozhodnutí vypustil informaci o tom, že při jízdě v zatáčce se žalobce ještě stále nacházel vedle předjížděného tahače a v protisměru jeho osobní vozidlo, na vzniklou situaci pak reagoval najetím pravé boční části svého vozidla do levé přední části tahače, čímž odvrátil čelní střet, dle názoru žalovaného nepůsobí v neprospěch žalobce, jakožto obviněného a ani podstata protiprávního jednání – předjíždění nákladní jízdní soupravy, ačkoliv když žalobce neměl rozhled na vzdálenost nutnou pro bezpečné předjetí, není dotčena. Žalovaný poukázal na to, že jde-li o právní větu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak žalobce byl po celou dobu řízení obviněn ze spáchání jediného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, kterého se měl podle městského úřadu původně dopustit porušením povinností stanovených § 17 odst. 1 písm. a) a c) tohoto zákona a zdůraznil, že to byla právě neodůvodněnost vznesení obvinění z porušení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kterou žalovaný v předchozím odvolacím řízení městskému úřadu vytkl. Žalovaný uvedl, že totožnost skutku zůstala zachována a k ustoupení od obvinění z porušení ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí objasnil konstatováním, že s ohledem na průběh střetu zachycený videozáznamem nelze považovat za technicky možné, aby se žalobce vrátil za předjížděný tahač, proto mu již porušení není kladeno za vinu. Žalovaný dále k tomu dodal, že v předmětném případě počátek a primární příčina nespočívá v předjíždění způsobem konkrétně ohrožujícím protijedoucího řidiče, ale v obecnějším ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích předjížděním k tomu v nevhodném místě, jehož účinkem se nakonec stalo ohrožení řidiče předjížděného i protijedoucího. Žalovaný uzavřel, že za této situace je vypuštění „izolované“ povinností neohrozit protijedoucího řidiče přiléhavé, a byť bylo městským úřadem zdůvodněno stručně, působí ve prospěch žalobce, nikoliv naopak.

S uvedenou argumentací žalovaného k odvolací námitce žalobce, která se shoduje s žalobní námitkou v této věci, a závěrem žalovaného, že vypuštěním porušení ust. § 17 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu z právní věty výroku rozhodnutí žalobce nebyl krácen na právech, neboť zúžení okruhu povinností, jejichž porušení je mu kladeno za vinu, nepůsobí v jeho neprospěch, a že totožnost skutku ohledně porušení ust. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, krajský soud souhlasí.

Krajský soud nesouhlasí s žalobními námitkami žalobce, které se týkají skutkové podstaty. Z ust. § 3 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejdou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu

s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. Soud má za to, že uvedeným povinnostem správní orgány dostály. Nelze se ztotožnit s žalobní námitkou žalobce, že v žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, v jakém místě žalobce zahájil předjíždění, a že tuto skutečnost správní orgány ani nezjišťovaly. V projednávané věci rozhodujícími důkazy o spáchání přestupku žalobcem byl protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 12.9.2013, v němž je uvedeno místo dopravní nehody včetně zajištěných stop a vozidel, dále plánek a fotodokumentace k této dopravní nehodě a dále videozáznam předložený poškozeným J. J. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, jaké skutečnosti správní orgán z uvedených důkazů zjistil, jak tyto důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, přičemž žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se s provedeným hodnocením ztotožnil. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak vyplývá, že v čase záznamu na videozáznamu 7:39:57 je teprve vidět vozidlo řízené žalobcem v zatáčce a byl teprve jeho přední částí na úrovni zadní části návěsu, přičemž podélná čára souvislá zhruba vymezovala počátek zakřivení nepřehledné levotočivé zatáčky. Na podélnou čáru souvislou byl žalobce upozorněn předběžnými šipkami, a to 122 metrů před začátkem podélné čáry souvislé a 240 metrů před střetem. Učinil-li správní orgán skutkový závěr o tom, že v těsné blízkosti před zatáčkou žalobce nebyl ještě ani přední částí svého vozidla na úrovni zadní části návěsu, není námitka žalobce, že by správní orgán neuvedl v rozhodnutí, v jakém místě žalobce předjíždění zahájil. Bylo-li provedenými důkazy také prokázáno, že ve směru jízdy žalobce z místa, kde přechází vodorovná dopravní značka „V1A podélná čára přerušovaná“, čáru souvislou, lze vidět ne dále než do směrového oblouku, což je patrné nejen z fotodokumentace, ale také i z videozáznamu, nelze přisvědčit námitce žalobce, že by správní orgány závěr, že žalobce věděl, že pokud předjíždění nedokončí nejpozději než začne podélná čára souvislá a bude pokračovat v předjíždění, aniž by měl kvůli uvedené levotočivé zatáčce dostatečný rozhled k bezpečnému předjetí, učinil pouze na základě svého, objektivními důkazy nepodloženého subjektivního odhadu. Soud má za to, že shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností. Přisvědčit nelze ani žalobní námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný vypořádal podrobně se všemi odvolacími námitkami žalobce, z jeho rozhodnutí lze seznat, jak se vypořádal s námitkami žalobce, proč je považuje za nesprávné, příp. nerozhodné nebo vyvrácené provedenými důkazy, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jak věc posoudil po právní stránce.

Co se týče žalobních námitek žalobce o nezákonnosti a nevěrohodnosti důkazu videozáznamem, která je rovněž shodná s odvolací námitkou proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s níž se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal, shoduje se soud s žalovaným, že se z pohledu § 51 odst. 1 správního řádu jedná o důkaz přípustný. Podle citovaného ustanovení k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, přičemž jde zejména o listiny, ohledání,

svědeckou výpověď a znalecký posudek. Přisvědčit nelze námitce žalobce, že při hodnocení věrohodnosti videozáznamu a hodnocení tohoto důkazu se žalovaný stavěl do role znalce. Co se týče autentičnosti a pravosti videozáznamu, kteréžto námitky žalobce vznesl již za odvolacího řízení, se žalovaný zcela vyčerpávajícím a přiléhavým způsobem vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. S tam uvedenou argumentací, která vyústila v závěr správního orgánu, že o pravosti záznamu a jeho obsahu nemá pochybnosti, se soud v plném rozsahu ztotožňuje, stejně tak s vyhodnocením předmětného videozáznamu, a proto v tomto rozsahu odkazuje na závěry žalovaného. V těchto souvislostech má krajský soud za to, že nejsou důvodné výhrady žalobce, že žalovaný při posouzení pravosti videozáznamu a jeho obsahu hodnotil odborné otázky, a že se stavěl do role znalce. Z ust. § 56 správního řádu vyplývá, že znalci se ve správním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z těchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky. Zobrazení videozáznamu s využitím výpočetní techniky, kterou správní orgán disponuje a v dnešní době se naprosto předpokládá potřebná znalost a dovednost při práci s výpočetní technikou u úředních osob, zastává krajský soud názor, že v daném případě nebylo nutné znalecký posudek zpracovávat. V těchto souvislostech krajský soud odkazuje na závěry vyjádřené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1Afs 71/2009-113. Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba vycházet z toho, že jestliže správní řád určitým orgánům přikazuje určité funkce, je nutno mít za to, že jim také přiznává způsobilost, zejména takové znalosti a zkušenosti, aby tyto funkce mohli plnit. O tom, že není pochyb o způsobilosti pověřené úřední osoby, plyne z detailního hodnocení videozáznamu žalovaným na str. 14 – 15 napadeného rozhodnutí.

Přisvědčit nelze ani žalobním námitkám žalobce stran nepřiměřené rychlosti řidiče protijedoucího vozidla poškozeného J.J. Tvzení žalobce předmětný videozáznam zcela vyvrací, naopak z tohoto videozáznamu naprosto jednoznačně vyplývá, že to byla duchapřítomná reakce uvedeného řidiče, která odvrátila čelní střet vozidel s nepochybně fatálními následky. Soud také souhlasí s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, že požadavek žalobce na zpracování znaleckého posudku ohledně žalobcem tvrzeného zvyšování rychlosti řidičem osobního vozidla značky Peugeot, není v žádné spojitosti s tím, jakým způsobem žalobce zahájil a prováděl předjíždění jedoucí jízdní soupravy, a proto tento důkaz nebylo třeba provádět. Stejně tak nelze přisvědčit ani námitce žalobce o zrychlování jízdní soupravy řízené řidičem V. s tvrzením, že mu to znemožňovalo předjetí. I tuto námitku žalobce vznesl za odvolacího řízení, s níž se žalovaný rovněž vypořádal a krajský soud souhlasí s jeho závěrem, že z videozáznamu plyne, že žalobce se ještě na počátku oblouku prokazatelně nenacházel na úrovni jízdní soupravy, tj. zadní části návěsu, a tedy již o několik okamžiků dříve musel mít dostatek možností před blížícím se směrovým obloukem přerušit předjíždění zařazením zpět do pravého pruhu i s případným bezpečným zpomalením, neboť za daných okolností musel vědět, že zamýšlené předjetí nemůže v žádném případě stihnout dokončit v úseku pozemní komunikace, na který měl rozhled. Za situace, kdy v řízení bylo videozáznamem spolehlivě prokázáno, že se žalobce ještě na počátku oblouku prokazatelně nenacházel na úrovni jízdní soupravy, pak s ohledem na technické vlastnosti soupravy tahače s návěsem, panující povětrnostní podmínky, s tím, že se jednalo o úsek pozemní komunikace před nepřehledným směrovým obloukem, vskutku popis události žalobcem o zrychlování jízdní soupravy, která mu měla bránit probíhajícímu předjíždění vzbuzuje značné pochybnosti, jak uvedl žalovaný

v odůvodnění napadeného rozhodnutí. S argumentací, že při předpokladu pravdivosti tvrzení žalobce by se vůči němu musela jízdní souprava pohybovat vskutku těžko představitelnou rychlostí, neboť nejprve by musela zrychlit na hodnotu rychlosti žalobce a pak tuto hodnotu ještě značně překročit, aby dokázala ujet vzdálenost odpovídající polovině vlastní délky a osobní vozidlo by se dostalo až za úroveň návěsu do pozice, která je patrná na videozáznamu.

Soud uzavírá, že shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností, správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostály, ve svém odůvodnění se dostatečně vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, řádně odůvodnily naplnění skutkových podstat a stanovené sankce, jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná.

K námitce žalobce ohledně výroku o náhradě škody krajský soud uvádí, že ani tyto námitky o tvrzené nepřezkoumatelnosti, neurčitosti a ve svém důsledku nezákonnosti, nejsou důvodné. Odkázal-li žalovaný poškozeného J. J. s nárokem na náhradu škody na soud v souladu s ust. § 70 odst. 2 zákona o přestupcích, přičemž poškozený uplatnil majetkový nárok ve výši 3.430,- Kč, byl postup žalovaného v situaci, kdy výše škody nebyla ve správním řízení spolehlivě zjištěna, v souladu s § 70 odst. 2 zákona o přestupcích. Výše částky soud v případě uplatnění takového nároku poškozeným v občanském soudním řízení v žádném případě nezavazuje, neboť ve smyslu § 135 občanského soudního řádu, zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je soud vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo jej spáchal, nikoli však výrokem rozhodnutí správního orgánu, v jakém rozsahu byl poškozený s nárokem na náhradu škody odkázán na občanské soudní řízení. V dané věci bude soud vázán toliko výrokem o vině.

Z důvodu shora uvedených soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal žádné vady řízení, pro které by byl povinen rozhodnutí zrušit a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20.5.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně